Scan Dal

– In satul lui, nimeni nu-l striga nici Scan Dal, nici Scan, nici Scany. Toţi îi spuneau Idiotu'.

Stătea cu mătuşă-sa, cu baba Tlana. Ea gătea şi spăla. El tăia lemne şi căra apă. Ea-şi omora serile ghicind cuvinte printre pârâiturile aparatului de radio moştenit de la o bunică, el - privind imaginile colorate de pe ecranul televizorului şi ignorând cuvintele care le însoţeau.

Fireşte, ei nu au auzit nici un comunicat important. Dar nici nu a fost vreunul. Pur şi simplu, toate posturile şi-au încetat emisia în aceeaşi fracţiune de secundă. Si nici rudele nu le-au dat telefoane. Telecomunicaţiile s-au întrerupt în acelaşi moment al aceleiaşi zile de 6 iunie 2121- a şasea zi a celei de-a şasea luni a unui an care avea suma cifrelor egală cu şase! (îţi aminteşti, Mayna? 666 e „numărul fiarei" - ieri ţi-am povestit despre asta.)

„Hai, băiete", a zis Tlana după vreun minut, vreme în care, transfigurată, a părut să asculte ceva ce idiotu' nu putea să audă.

„Ha?!" a făcut el. Şi s-a holbat la ea - cu gura căscată.

Tlana nu l-a ocărât, scârbită, ca în alte dăţi, de chipul lui tâmp, ci a continuat, privind, pierdută, parcă prin şi dincolo de el.

„Vocile spun că s-a descoperit Paradisu'. în ocean, în Groapa Marianelor. Plecăm **acum.** Fără bagaje. Acolo sunt de toate."

Idiotu' a mârâit ceva neinteligibil. Ştia şi el că oceanul e apă peste apă, şi încă sărată -şi nu-i plăceau nici bălăceala, nici sarea. Cât despre groapa babei Marie-Anne (chiarel o săpase, cu o zi în urmă, şi el, Mayna, era ca tine, avea ceva ţinere de minte) - ce erau să caute acolo? Nu credea că ar fi putut dormi în coşciug, lângă hodoroagă!

Aşa că a răspuns „nţ" când, înainte de a trece pragul, Tlana a aruncat un „Vii?" peste umăr; iar ea a ieşit fără să bombăne, fără să-l înjure...

El a continuat să apese, la întâmplare, butoanele telecomenzii, dar, cum televizorul rămânea tot mort, a azvârlit-o în ecran şi, obidit, a ieşit la poartă - la timp ca să vadă toată suflarea satului scurgându-se către vale.

„Groapa-i în partea ailaltă", le-a spus, îndatoritor - şi ei i-au dat cu tifla înainte de a-i face semn să-i urmeze.

El le-a râs în nas, mormăind acelaşi „nţ" hotărât.

Tot la poartă era şi peste două ore, când au început să treacă străinii - i-au spus că vin din oraş şi că, da, se duc în groapă.

„Da' nu-i într-acolo cimitiru'!", le-a strigat el, mai nedumerit ca niciodată. Dar ei au râs, şi-au dat coate şi au exclamat, dispreţuitori: „Idiotu'!"

Idiotu' a săltat din umeri, a trântit poarta, a intrat în casă, a îmbucat ceva şi s-a culcat - fiindcă tocmai se întunecase.

Peste trei zile, când n-a mai găsit nimic de-ale gurii, poate de foame, o idee s-a înfipt în creierul lui atrofiat (vreau să zic că nu avea un creier normal, Mayna, şi acum vorbesc de el, nu de tine!). S-a gândit că ar putea merge el în oraş, să-şi aleagă o vilă cu etaj şi o limuzină...

Dar n-a ajuns în metropola abandonată. (Da, Mayna, metropola e un oraş uriaş, ca al nostru.) La jumătatea drumului a întâlnit o droaie de jivine ca nişte creieri de oaie (ajuta întotdeauna la tăiatul oilor şi înfuleca creier pe nemestecate) sfârtecaţi şi împrăştiaţi pe asfaltul pe care se prelingeau, mânjindu-l cu dâre băloase.

Ăia s-au oprit, parcă l-ar fi văzut - dar el a jurat că nu aveau ochi nicăieri - şi, în sfârşit, au răsunat voci şi în căpăţâna lui, dar voci de neînţeles.

„Ce dracu' vreţi?" a întrebat, înfuriat, şi, fiindcă vacarmul a continuat - şi mai intens, şi mai pe păsăreşte - a început să zbiere şi s-a repezit în mijlocul târâtorilor. Apoi, ţopăind îndrăcit, i-a zdrobit sub bocancii lui grei, soldăţeşti, cumpăraţi de Tlana pe o nimica toată.

Abia peste câteva minute oamenii (câţi nu se înecaseră în prima apă căreia nu-i zăriseră malul opus, luând-o drept oceanul Pacific, sau nu picaseră pe drum, de oboseală, de nesomn, de foame ori de sete) s-au dezmeticit şi s-au întors pe la casele lor. Iar peste o lună, după ce bălmăjelile lui Scan Dal au fost pricepute şi după ce au ajuns la urechile

celor câţiva supravieţuitori dintre mai-marii lumii acelor vremuri, idioţii au fost răspândiţi pretutindeni, fiindcă, înţelegi, Mayna, nu aveau de unde şti în ce colţ al pământului urma să aterizeze următorul grup de invadatori. Si chiar au mai fost vreo

douăsprezece tentative de invazie, şi oamenii consideraţi cândva normali s-au împuţinat. Acum suntem rarităţi, şi ne găsim din ce în ce mai greu o pereche pe măsură. Eu am fost nevoit să mă mulţumesc cu mama ta, sperând că o să am copii frumoşi ca ea şi deştepţi ca mine. Dar n-a fost să fie. Totuşi, slavă Domnului, tu, Mayna, eşti mai puţin urâtă decât mine şi mai puţinproastă decât ea! Nu eşti ca fratele tău, de aia îmi place să-ţi povestesc...

– îmi mai povesteşti ceva, tată? întrebă Mayna, uitându-se cu candoare la bărbatul care se oprise în mijlocul frazei şi, cu chipul colţuros înfrumuseţat de o bucurie nelumească, privea ţintă fereastra deschisă. A, se înveseli ea, auzi şi tu vocile şi, fiindcă eşti deştept, înţelegi ce spun!

– Da, fata mea! Porţile Raiului sunt deschise! Acolo, afară, doar pentru câteva secunde. Dar vom pătrunde şi noi - dacă sărim pe fereastră!

– Cine sare pe fereastră moare, spuse, sec, fratele Maynei.

– îhî, aprobă mama, renunţând pentru o clipă să se zgâiască la propriile ei unghii proaspăt lăcuite, cu migală, de grijulia Mayna.

– Veniţi? întrebă tatăl.

– Nţ, îi răspunse Mayna, după o ezitare.

Dar el nu o mai auzi. Sărise deja în gol şi se prăbuşea fără să ţipe, fără să se zbată, sorbind din ochi ceea ce familia lui idioată nu putea zări: o lume mai bună.